

[Indenrigsministeren.]

mig at komme med flere bemærkninger. Endnu en gang tak for god modtagelse. Jeg tilsiger udvalget de oplysninger, det måtte ønske.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om den offentlige sygeforsikring. (Sygedagpenge).

(Lovforslaget (nr. 130) findes i tillæg A. sp. 2305, fremsættelsen i tidenden sp. 3002).

Første næstformand (Grete Hækkerup): Sammen med denne sag foretages den næste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde. (Dagpenge).

(Lovforslaget (nr. 131) findes i tillæg A. sp. 2293, fremsættelsen i tidenden sp. 3002).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Finn Christensen: Det er med tilfredshed, socialdemokratiet i dag ser disse lovforslag til førstebehandling her i folketinget. For det første fordi vi med disse forslag kan udligne det store efterslæb, der efterhånden er opstået for sygedagpengene, og for det andet fordi forslagene yderligere indeholder meget væsentlige forbedringer navnlig for de lavest lønnede.

Da vi sidste gang behandlede forhøjelse af satserne for sygedagpenge, skete det på baggrund af et lovforslag fremsat af VKR-regeringen, og allerede dengang foreslog socialdemokratiet bl. a. dækningsprocenten forhøjet fra de nuværende 80 pct. til 90 pct. De daværende regeringspartier afviste for-

slaget under henvisning til, at socialreformkommissionen i løbet af kort tid ville afgive en betænkning, der bl. a. ville omhandle dette problem. Socialreformkommissionen afgav sin betænkning i slutningen af 1969, og bl. a. på grundlag af betænkningen fremsatte VKR-regeringen i juni 1971 et forslag til ny dagpengelov, som indeholdt en række ændringer i forhold til den bestående lovgivning. Bl. a. indeholdt lovforslaget et forslag om at forhøje dækningsprocenten til 90, sådan som det tidligere var foreslået af socialdemokratiet.

På denne baggrund er det helt klart, at jeg møder her i dag med en vis optimisme og imødeser behandlingen af lovforslaget med optimisme, fordi der for så vidt er overensstemmelse, når det drejer sig om dækningsprocenten. Det er muligt, at min optimisme er ubegrundet, det skal vi nu høre, og det vil ikke komme overraskende for mig, hvis der skulle blive foretaget en smule afledningsmanøvrer med det ene eller det andet påskud. Måske med det påskud, at man burde vente med at sætte denne dækningsprocent i vejret, til vi gennemfører den endelige dagpengereform, som ministeren har bebudet der allerede vil blive fremsat forslag om i næste uge.

Ændringerne af dækningsprocenten er imidlertid teknisk set en overordentlig enkel og efter vor mening værdifuld ting, og det vil være rigtigt ikke at udskyde denne forhøjelse af dækningsprocenten fra de 80 til 90, til den endelige dagpengereform kan komme til at træde i kraft, forhåbentlig fra 1. april 1973.

Jeg tror, man skal lægge vægt på, at forhøjelsen af taksterne inden for den nuværende dagpengeordning er én ting, mens det at forhøje procentsatsen er noget andet; det får nemlig vidt forskellig virkning. Selve dette, at man forhøjer dækningsprocenten, betyder, at man i dette tilfælde hovedsageligt kommer de dårligst stillede til hjælp, de lavest lønnede grupper til hjælp. Jeg vil gerne give nogle eksempler på dette. Lad os se på, hvem der ville have fået udbytte af en forhøjelse af den dagpengesats, vi har i dag på 67 kr. 50 øre til 106 kr. med bevarelse af reglen om de 80 pct. I så fald ville maksimum kunne opnås af personer med en ugeløn på mindst 795 kr. Ved en forhøjelse til 90 pct., dér vil der ske det, at de, der vil